

lig at spekulere i disse Ejendomme. Uagtet der ikke kunde siges noget bestemt Tidspunkt, paa hvilket Fæstningsservitutten vilde falde bort, gik man dog ud fra, at den Tid vilde komme, og man begyndte at spekulere i Grundene, købe dem op og lade dem henligge, indtil de havde faaet en betydelig større Værdi. I December Maaned 1860 blev der af Regeringen forelagt et Lovforslag, som gik ud paa at ekspropriere alle disse Ejendomme, som laa paa Demarkationsterrainet, og Hensigten hermed var ingen anden end den, at Staten ved at komme i Besiddelse af disse Ejendomme paa det daværende Tidspunkt vilde være i Stand til at inddrage hele den Værdistigning, som vilde fremkomme, naar Voldene bleve sløjfede, Servitutterne faldt bort, og Arealerne kunde sælges til fri Afbenyttelse. Det hed udtrykkelig i disse Ekspropriationsbetingelser, som det var Hensigten at føre igennem, at man skulde tage Hensyn til, at Ejendomsretten til Ejendommene var betydelig indskrænket ved Servitutter. Dette Lovforslag blev imidlertid ikke ført igennem, og den Ekspropriation, som Staten saaledes tilsigtede at gennemføre, blev den Gang ikke til noget. Men 7 Aar efter blev det samme gennemført — dog paa en noget anden Maade — ved Lov 6te Juli 1867 om Afløsning af de Demarkationsindskrænkninger, som hylede paa disse Ejendomme. Der blev ved denne Lov nedsat en Taksationskommission, som skulde taksere den Værdiforøgelse, som enhver af disse private Grunde vilde faa ved Indskrænkningernes Afløsning. Loven foreskrev, at Halvdelen af den Sum, hvortil Værdiforøgelsen taksedes, skulde de Ejere, som forlangte Afløsningen, indbetale i Statskassen. Statskassen indkasserede altsaa simpelthen Halvdelen af den Værdistigning, som fandt Sted derved, at Fæstningsservitutterne bortfaldt. Jeg tilføjer endvidere, at man ikke alene tog Hensyn til selve Fæstningsservitutterne, men ogsaa til de Gader, som vilde blive anlagte senere; ogsaa det blev taget med i Betragtning ved Vurderingen af de paa-gældende Ejendomme og blev inddraget i denne Værdistigning. Hvis nu en Ejer ikke inden 5 Aars Forløb havde forlangt Afløsning, vilde det for ham betyde, at han vilde komme til at afse en større Del af Værdi-

forøgelsen, idet han nemlig saa skulde indbetale 60 pCt. af Værdiforøgelsen i Statskassen. Ventede han andre 5 Aar, altsaa i alt 10 Aar efter Lovens Ikrafttræden, med at forlange Afløsning, var han ganske prissgivet Staten, idet Regeringen fik Ret til at bestemme Vederlægets Størrelse uden at være bunden ved nogen som helst Grænse. Man vil altsaa se, at man her har inddraget Værdistigningen paa en saadan Maade, at den paa et vist Tidspunkt blev takseret til noget bestemt, men derefter gik man ud fra, at den i Tidens Løb vilde stige yderligere, og at Følgen deraf vilde blive, at den Del, der skulde indbetales i Statskassen, stadig skulde være større og større. Det Areal, hvorom det her drejede sig, var 983,974 Kvadratalen private Grunde paa Fæstningsterrainet, og den Værdiforøgelse, som disse Grunde vilde blive Genstand for derved, at Servitutterne faldt bort, blev takseret til 4,331,570 Kr. eller 4 Kr. 60 Øre pr. Kvadratalen, og Statskassen inddrog heraf 2,165,785 Kr. Her have vi altsaa et Eksempel paa, at en saadan Værdistigning, der var fremkommen ved samfundsmæssige Foranstaltninger, betragtedes som Samfundsejendom, og naar man kun er gaaet til at inddrage Halvdelen deraf, er det alene af den Grund, at man ikke havde kunnet faa gennemført at inddrage det hele; det var fra første Færd Regeringens Hensigt at inddrage det hele i Statskassen. For de Arealers Vedkommende, der tilhørte Kjøbenhavns Kommune, blev det bestemt i Loven, at der ingen Afløsning skulde betales, men den Værdistigning, der fandt Sted, tilfaldt Kommunen. Man vil heraf se, at det altsaa blev erkendt, at det, selv for saadanne Arealer, som ligge paa et Omraade, hvorover Staten har udelukkende Herredømme, er rigtigt, at Kommunen faar sin Andel. Det er altsaa ikke noget nyt her i Landet, at man søger at inddrage eller beskatte saadanne Værdistigninger, og da vi nu ere i Færd med at omordne vore Skatteforhold, og da der alle Vegne søges efter Skatteobjekter, som ere i Stand til at indbringe betydelige Beløb dels til Staten, dels til Kommunerne, mener jeg, at man allerede nu bør tage Sigte paa denne Værdistigning og beskattede den paa den af mig foreslaaede Maade.

De to sidste Ændringsforslag, jeg har